

Persbericht

Betreft:

Oproep lotgenoten ouders met kindverlies voor een bijeenkomst op 14 februari in Wijchen.
Verzoek tot plaatsen in januari 2019.

Contactpersoon:

Anton de Boer van MeerVoormekaar: a.deboer@meervoormekaar.nl of via 024 – 641 84 59.
Dit initiatief wordt ondersteund door St. Perspectief, MeerVoormekaar en INDIGO Gelderland.



Mijn kind

Mijn kind was op een dag totaal niet lekker. Een griepje volgens de huisarts. Een week later kregen we de diagnose van het ziekenhuis: "kanker" en helemaal geen kans op overleven.

Het eerste half jaar leefden we in ongeloof. "Dat kan niet... mijn kind!" We hadden zoveel vragen, we waren totaal verbijsterd. We werden geleefd, met veel tranen, maar we hebben ook veel gelachen. We ondernamen dingen die hij nog graag wilde doen.

De laatste 3 weken heeft hij op bed gelegen. Lopen ging niet meer en de medicijnen werkten minder. Vanaf 12 jaar moet een kind veel beslissen en dat deed hij over de hele crematie, de kaart, het afscheidsboekje, een brief voor zijn vrienden, alles had hij zelf geregeld.

Ik ben zo mega trots op jou, je was sterker dan wij met z'n allen bij elkaar.

En dan besluit hij zelf dat het zo niet langer meer kan. Na 2 dagen sluit hij zijn ogen voorgoed... 15 jaar...

De dagen daarna werden we geleefd, we hadden geen tijd om alles te beseffen, want er moest zoveel geregeld worden. De crematie, het definitieve afscheid... en dan...

Hoe moet ik verder? Met mezelf? Met de mensen om ons heen? Met zijn vrienden? De dagen verstrijken en langzaam nemen de bezoeken en de telefoontjes af. Het wordt stiller. Iedereen gaat door met z'n leven, maar dat van ons staat helemaal stil...

Ik sta 's morgens op en ga 's avonds weer naar bed en wat er tussenin gebeurt... ik weet het niet. Het gaat op de automatische piloot. Ergens vind ik de "oerkracht" (zoals ik het noem) om door te gaan.

En dan is daar de eerste sinterklaas, de eerste kerst, oud en nieuw, z'n diagnose-dag, zijn verjaardag en dan... de datum waarop je je ogen voorgoed dicht deed... 1 jaar later.

Alles is heel erg moeilijk en heel verdrietig. Herinneringen zijn alles wat je nog hebt en die koester ik.

Maar iedereen verwerkt het op zijn eigen manier, maar hoe? Wat is verwerken? Wat is rouwen? Wie begrijpt je echt? Wie voelt wat jij ook voelt? Is er begrip? Is er erkenning?

Mijn gezin is nooit meer compleet, maar bij wie kan ik mijn verhaal en verdriet kwijt? Materiaal heeft geen waarde meer, maar gezondheid is veel belangrijker. Het zijn nu ineens de kleine dingen die je steeds meer waardeert. Er zijn zoveel vragen waar je mee blijft zitten.

Het is nu 7 jaar geleden. Hoe zou je nu zijn? Zou je nu een vriendinnetje hebben? Hoe zou het nu op school gaan? Welk werk zou je kiezen? Gewoon; hoe zou je nu zijn? Zo ontzettend veel vragen die voor altijd onbeantwoord blijven...

Sophie

Herken je jezelf een beetje in dit verhaal en wil je er graag over praten? Wil je je verhaal delen of meedenken?

Wil je, net als ik, ook begrip en erkenning voor je verdriet?

Meld je dan aan en kom naar onze bijeenkomst op 14 februari 2019 van 9.30 – 11.00 uur in 't Meander (ruimte 2), Passedwarsstraat 69-b te Wijchen.

Voor aanmelden en meer informatie, neem contact op met Anton de Boer van MeerVoormekaar:

a.deboer@meervoormekaar.nl of via 024 – 641 84 59.

Dit initiatief wordt ondersteund door St. Perspectief, MeerVoormekaar en INDIGO Gelderland.

